

vede givne Bestemmelser at holde os til, saaledes at om man ogsaa ikke skulde blive enig om de i den paagældende Lov foreslaaede Forandringer, saa have vi dog en Grund at staae paa; men det Mødsatte er Tilfældet her, hvor man ikke har allerede givne Bestemmelser at støtte sig til. Naar imidlertid nogle Mær ere gaaede, og det skulde vise sig, at Anvendelsen af den givne Myndighed ikke har været nogen heldig, vil den jo blive nægtet Regjeringen for Fremtiden. Jeg troer derfor ikke, at der er nogen Fare ved Loven, men vil som sagt ikke have Noget imod at forferte Tiden.

Schulin: Jeg havde egentlig ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men har dog fundet mig foranlediget dertil for at understøtte, hvad den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts første Valgkreds (S. Jørgensen) yttrede. Det hele Fiskeri i Ringkjøbing og Stabil Fjorde har ganske vist fra Kongvinningsmagtens Side været saa lidet bearbejdet, og der er saa faa, der vide lidt Bessed derom, at det vil være vanskeligt at give Lovbestemmelser om denne Sag. Jeg har for mit Vedkommende været en temmelig lang Tid paa Stedet, og jeg tilstaaer, at jeg desuagtet vilde være meget i Forlegenhed med hvad jeg egentlig skulde sige om den eller den Bestemmelse angaaende Fiskeriet i Ringkjøbingfjord; det er klart, at den høitagtede Minister endnu mindre kan vide Bessed om dette Fiskeri. Imidlertid, det egentlige Essentielle ved Loven er dens første Paragraph, som bemyndiger Regjeringen til at træffe visse Anordninger i Anledning af dette Fiskeri, og derimod skulde jeg ikke have Noget at erindre; thi forinden Saadant er skeet, kan der ikke danne sig nogen Mening om, hvorledes Fiskeriet der bør drives, eller om den eller den Bestemmelse er til Hinder for Fiskeriet. Jeg mener, at naar dette Fiskeri skal blive gavnligt og heldigt for alle Parter, maa der være et Reglement for, hvorledes det bør drives. Hvis da de foreløbige Bestemmelser ere uheldige i En eller Andens Interesse, saa vil dette fremtræde saa stærkt, at der vil kunne danne sig en afgjørende Mening i den Retning, og naar da den Tid er forbi, hvori et saadant Reglement er gældende, vil der være en begrundet Me-

ning om, hvorvidt det er gavnligt, eller i hvilke Retninger Forandringer skulle foretages. Jeg tager derfor denne Lov som en, om jeg saa maa sige, provisorisk Lov, som en Lov om en Gjenstand, hvorom Ingen veed ret Bessed, og derfor troer jeg, at det er heldigt, om man gjør denne Tilstand saa kort som muligt. Jeg har ikke Noget mod, hvad den høitærede Minister yttrede, at der bør være nogen Tid til at gjøre Forsøget i, og at 4 Mær ikke dertil ere for lang en Tid, og skal derfor villigt gaae ind derpaa. Det forekommer mig imidlertid, at naar man betragter disse 4 Mær som en Prøvetid, vilde det ikke være ganske unødvendigt, at der blev indrettet en særegen Control; en Slags Extra-control, hvorfor der skulde betales en aparte Godtgjørelse. Jeg troer, at naar den høitærede Minister udgav et Regulativ eller en Bestemmelse om, hvorledes Fiskeriet skulde drives, og det saa overlodes Politimesteren og Sognefogden at paasee dets Udførelse, saa godt som muligt, at dette da vilde være tilstrækkeligt. Jeg indseer meget godt, at naar Controllen i den Tid kun bestaaer af Politimesteren og Sognefogden paa Holmsland, saa er det en Sognefoged, som er væsentligt interesseret i Sagen, og Controllen vil da ikke være saa overmaade streng eller paalidelig; men det gjælder egentlig kun, synes det mig, om at faae organiseret en Mening om denne Sag, saaledes at man efter den Tid kan sige: nu har det vist sig, at det og det Fiskeri er skadeligt, og her maa der hjælpes paa den ene eller den anden Maade; saaledes at man muligt om 4 Mær kan komme — jeg veed ikke, om man kan det, — til en endelig Ordning af Fiskeriet i Ringkjøbing og Stabil Fjorde.

Schjerning: Da det synes fra alle Sider at være anerkjendt, at Loven angaaer et Forsøg, og Frihed i den Henseende er lagt i Regjeringens Hænder, skal jeg gjøre opmærksom paa, at 3 Mær ere det korteste Tidsrum, man kan vælge. Her staaer nu 5 Mær, og det synes saaledes, at man er kommen det korteste Tidsrum, der kan bruges, saa nær som muligt. Jeg troer ikke, at man bør indskrænke den Tid, her er fassat; den er meget kort for at gjøre et Forsøg i denne Retning. — Jeg haaber, at